

1357

Cantaré: variació vocàlica en la desinència

(ALDC, IX, L 128. *Cantaré* [Futur 1])

El futur sintètic del llatí clàssic, CANTABO, va ser substituït en llatí vulgar pel futur perifràstic CANTARE *HABEO convertit en *CANTARAI(O), origen de *cantarai, el diftong del qual, [aj], va canviar-se en [ej], que, per monoftongació des d'aquesta fase, va donar *cantar*['ɛ] en parlars pallaresos (i en la loc. 121 [Vimbodí]), mentre que a la resta del domini, començant pels parlars septentrionals i estenen-

se als meridionals i illencs, a través de la fase [ej], va monoftongar-se en [e], *cantar*['e] (hi hem inclòs els resultats de la desinència [e] i [ɪ]). En un període inicial l'auxiliar *he* podia separar-se de l'infinitiu: *indignar m'he*, *meraveylar m'e* (s. XIV). Compareu amb el mapa 1360.

Cantaré (model *portaré*) és la forma normativa des del DOrt, 1917.

